

VOLNÉ SRDCE

FRANCE PREŠEREN

VOLNÉ SRDCE

2006

Carmila

Jsem dlouho snil a bál se, bál,
sbohem jsem snům a strachu dal;
srdce je prázdné, šťastné ne
a zpátky strach a snění chce.

II

Ptal jsem se mockrát očí, jestli smím
milovat tebe; to se nedozvím.
Z dálky se na mě, drahá, díváš vlídně,
ohrneš nos, když kolem procházím.
Když na tebe se obrátí můj pohled,
vytrhneš svoje tváře očím mým;
nebo když jiné dívky okukuji,
neumíš skrýt zlost před svým okolím.
Ať mě máš ráda nebo nenávidíš,
já chudák nevím, jak ti vyhovím.

Struny, jak lahodně zníte,
písni, jemně polituj;
mého srdce žaly skryté,
té bezcitné oznamuj:

Jak mi blednou líce rmutné,
světlo očí umírá,
jak z nich tekou slzy smutné,
které láska zrodila;

od touhy jak sténá v tichu
srdce po ní toužící,
jak už dalo sbohem smíchu,
jak nic neví o štěstí;

jak se ke mně stále druží
tvář, již musím milovat,
jak obličej plný růží
v srdci nosím napořád;

jak vy, které bez námahy
chvalozpěv jí nosíte,
nesmiluje-li se záhy
navždy ztichnout musíte!

Této dívce přinesete,
co žaluji, struny, k ní,
můžete-li, obměkčete
kruté srdce trýznící!

Padávala na poušť mana
Izraelcům v těžkém čase;
nebyla-li sesbíraná
v pravou chvíli, ztratila se.

Co je v kapce rosy lesku,
nežli chladné ráno mine!
Ale krátce po rozbřesku
horkem všechno se rozplyne.

Zjara růže kvetou hezky
dokud vládne Vesna hravá;
léto pošle hromy, blesky,
bouře květy postrhává.

Růže, rosa i ta mana,
děvčata, jsou mladá léta!
Radím, ať jsou neprospaná
léta, jimiž krása vzkvétá.

Chválíš krásu svého jara,
nebaví tě láska stálá;
pozor, abys jednou stará
samotinká neplakala.

Po ostatních se dívej,
těžko ti zabránit;
i pro mě pohled mívej,
ať v očích vidím svit!

I růže lístky ztrácí,
jí vadne každý květ
a mlčí v lese ptáci
nelíbí se jim pět.

Už nelétají včely,
na květu nebzučí;
i kapřík převeselý
je celý sklíčený.

Lká každá bytost živá,
má drahá děvenko,
když dál se světlo skrývá
ze slunka žlutého.

Míň louky růží mají,
míň ptáků v horách je,
včel méně v krásném kraji,
míň ryb je ve vodě,

než myšlenek mám spících
v milých snech líbezných
a tiše žádajících
ven vzlétnout v písniích mých.

Leč křídla rozevřítí
jen těžko mohou chtít
dokud je neprosvítí
tvých božských očí svit.

Když chceš, ať chladné stíny
je mrazem nezmůžou;
ať nesou mezi syny
Slovinska slávu tvou,

aspoň se na mě dívej,
když nechceš moji být;
i pro mě pohled mívej,
ať v očích vidím svit!

Nesmím, jak jsi nařídila,
bílé ruce pohladit;
zjistila jsi, moje milá,
jaký krotký umím být.

Nesmím, jak jsi nařídila,
o své lásce hovořit;
zjistila jsi, moje milá,
jaký krotký umím být.

Musím, jak jsi nařídila,
cestu k tobě ukončit;
zjistila jsi, moje milá,
jaký krotký umím být.

Musím, jak jsi nařídila,
zdaleka tě obejít;
zjistila jsi, moje milá,
jaký krotký umím být.

Taky jsi mi nařídila
z paměti tě vytěsnit;
Boha pros má dívko milá,
aby to tak mohlo být.

Stvoř mi nové srdce poslušné,
či nech staré přestat bít,—
Bůh tě chraň! dřív nelze duši mé
z paměti tě vytěsnit.

Copak snad tebe třeba je,
dítě krásné, děťátko mé
mně, mladičké dívence,
svobodné mamince?

Tatínek kleli, bili mě,
maminka plakali přehořce;
moji se za mě styděli,
cizí si o mně špitáli.

On, který jen byl milý můj,
on, který pravý otec tvůj,
bůhvíkam do ciziny šel;
aby se stydět nemusel!

Copak snad tebe třeba je,
dítě krásné, děťátko mé!
Ať je tě třeba nebo ne,
přece jsi moje jediné.

Cítím, jak nebe se otevře,
kdykoli uvidím oči tvé,
kdykoli vlídně se usměješ,
všechny zlé vzpomínky změní se v lež.

On, který o světě všechno ví,
kěz ti dá veselé, šťastné dny!
Ať je tě třeba nebo ne,
vždy věrně budu milovat tě. -

Leží, leží cestička,
po ní běží lištička.
Na kohútka trefila,
takto k němu mluvila:
„Kde jdeš, mladý kohútku?“
A kohútek zdraví ju:
„K swojej slépce ponáhlám.“
Kohútečku, ukaž ty,
jak tá tvoja slépka spí! “
Zdvihnul hore perútku,
dole šupnul hlavičku:
„Tak tá moja slépka spí.“
Lištička ho chytila,
pod bělučků břízku šla.
Pak kohútek povídá:
”Víš co, liško přemúdrá,
k Bohu pěkně modlí sa
za ten kúšček maséčka.”
Liška zvedne ťapičky,
K Bohu pěkně modlí sa
za ten kúšček maséčka.
Kohút hore vyletí,
začne k lišce hovorit:
„Lištičko, polib mně řít!“

Liška kolem skákala,
tlustým chvostem máchala,
do bříže jím sekala.

O B S A H

gazely 5
strunám 6
děvčatům 8
prosba 10
příkazy 12
neprovdaná matka 14
liška 16